



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: J.Z.
zastoupeného JUDr. Stanislavem Brtníkem, advokátem
sídlem 28. října 2663/150, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017, č. j. MSK 148108/2016, ve věci
bodového hodnocení řidiče

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 31. 1. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017, č. j. MSK 148108/2016, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 26. 9. 2016, č. j. SMO/368879/16/DSČ/Tro-BS, o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný poukázal v napadeném rozhodnutí na skutečnost, že postačuje pouze zkoumat, že podklad – blok, je způsobilý k záznamu bodů v bodovém hodnocení; s takovým závěrem se nelze ztotožnit a takový přepjatý formalismus je nepřipustný. Dle žalobce s odkazem na blíže nespecifikované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nepostačuje k rozhodnutí pouze úřední záznam a žalovaný stejně jako správní orgán prvního stupně jednoznačně pochybili, když provedené řízení shledal jako dostatečné. Žalobce byl zkrácen na svých právech, když ze strany žalovaného nebylo respektováno právo na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť v odvolacím řízení nerespektoval § 93 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 36 odst. 3 správního řádu, když žalovaný nedal možnost žalobci se vyjádřit před vydáním napadeného rozhodnutí.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaným zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se týká odlišné situace, neboť v daném případě stěžovatel v námitkách proti záznamu bodů konkrétně zpochybňoval samotné spáchání přestupků, když tvrdil, že byl postižen za jednání, které nebylo přestupkem, resp., že se žádného přestupku nedopustil. V projednávané věci je ale situace odlišná, neboť žalobce nenamítal, že by se některého přestupku či trestného činu nedopustil, a to ani v odvolání. V podání ze dne 20. 7. 2016 pouze obecně uvedl, že některé skutky, které byly zaznamenány, považuje za rozporné a že podává námitky proti dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení. Na základě takovéto nekonkrétní námitky nebyl správní orgán povinen domýšlet za žalobce, jaké konkrétní výhrady má vůči jednotlivým záznamům bodů. Nebyl tedy ani povinen opatřit kromě oznámení o uložení pokut v blokovém řízení ještě samotné pokutové bloky, neboť samotné spáchání přestupků žalobce nezpochybnil. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2016, č. j. 9 As 76/2015-46, ve kterém soud rovněž dospěl k závěru, že oznámení o uložení pokut v blokovém řízení, která jsou zákonným podkladem pro záznam bodů, nebyla námitkami účastníka relevantně zpochybněna. K námitce týkající se práva na vyjádření k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný s odkazem na § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu uvedl, že odvolací orgán nemá povinnost vyzvat účastníka řízení k vyjádření k podkladům rozhodnutí, jestliže v odvolacím řízení žádné nové podklady neopatřil, přičemž stejné pravidlo se analogicky aplikuje i u jiných způsobů rozhodnutí o odvolání, než je změna rozhodnutí. Jelikož žalovaný v odvolacím řízení žádné nové podklady neopatřoval, nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech tím, že jej žalovaný výslovně nevyzval, aby se vyjádřil k podkladům, ke kterým měl možnost se vyjádřit již v řízení před správním orgánem prvního stupně.

Zjištění z průběhu správního řízení

4. Ze správních spisů soud zjistil, že oznámením ze dne 12. 7. 2016, které bylo žalobci doručeno dne 15. 7. 2016, sdělil Magistrát města Ostravy (dále též jen „prvostupňový správní orgán“) žalobci, že v bodovém hodnocení řidiče dosáhl ke dni 21. 6. 2016 celkem 12 bodů a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Podáním ze dne 20. 7. 2016 podal žalobce námitky proti dosaženému počtu bodů, ve kterém uvedl, že tyto podává vzhledem k tomu, že některé skutky, které byly zaznamenány, považuje za rozporné. Usnesením ze dne 2. 8. 2016, které bylo žalobci doručeno dne 4. 8. 2016, stanovil prvostupňový správní orgán žalobci lhůtu 10 dnů k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí o námitkách proti dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Ze spisu vyplývá, že se žalobce ve stanovené lhůtě nikterak

nevyjádřil. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 26. 9. 2016 byly námitky žalobce zamítnuty jako neodůvodněné a provedené záznamy ke dni 21. 7. 2016 potvrzeny. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se podává, že žalobce se dopustil jednání zařazeného do bodového hodnocení ve dnech 1) 30. 11. 2012, a to porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a tím přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) téhož zákona; žalobci bylo v bodovém hodnocení zaznamenáno 7 bodů na podkladě rozhodnutí Magistrátu města Ostravy č. j. SMO/026446/13/DSČ/Šuch; 2) 13. 4. 2013, a to porušením ust. § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, a tím přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání; žalobci byly v bodovém hodnocení zaznamenány 4 body na podkladě trestního příkazu Okresního soudu v Opavě č. j. 3 T 69/2013-69; 3) 12. 11. 2015, a to porušením ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona; žalobci byly v bodovém hodnocení zaznamenány 3 body na podkladě Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 16. 11. 2015, zaslaném Policií ČR, dopravním inspektorátem Ostrava, pod č. j. KROT-245412/PŘ-2015-070706 – žalobce dne 12. 11. 2015 překročil v Ostravě na ul. Rudná v čase 20:15, nejvyšší povolenou rychlost v obci o 20 km/h; 4) 21. 6. 2016, a to porušením ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a tím přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona; žalobci byly v bodovém hodnocení zaznamenány 3 body na podkladě Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 16. 11. 2015, zaslaném Policií ČR, dopravním inspektorátem Ostrava, pod č. j. KROT-245412/PŘ-2015-070706 – žalobce dne 12. 11. 2015 překročil v Ostravě na ul. Rudná v čase 20:15, nejvyšší povolenou rychlost v obci o 20 km/h.

5. Podáním ze dne 17. 10. 2016 podal žalobce proti rozhodnutím o námitkách odvolání, v rámci kterého namítl, že jím napadené rozhodnutí vycházelo z nesprávného vyhodnocení způsobilosti pokutových bloků, kdy správní orgán nezkoumal dostatečně podklady, které by měly být způsobilé pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Vypsání pokutového bloku je spojeno s povinností vypsání konkrétního místa spáchání přestupku, o kterém nemůže být pochyb. Správné vypsání údajů na pokutovém bloku neslouží jen ke konkretizaci skutku a identifikaci pachatele, ale je důležité i pro následné přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o uložení pokuty.
6. Nato rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uvedl, že záznamy bodů za přestupky projednané v blokovém řízení se primárně provádějí dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu na základě oznámení o uložení blokové pokuty. V případě nespecifikovaných námitek stačí pouze prokázat, že přestupek popsany v oznámení je způsobilým podkladem k zápisu bodů do registru řidiče; odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33. Dle žalovaného jsou oznámení o uložení blokových pokut průkazná, identifikují odvolatele jako přestupce a konkretizují čeho, kdy a kde se dopustil. Námitky proti záznamu bodů v registru řidiče byly pouze obecného charakteru a pochybnosti o údajích obsažených v oznámení o uložení blokových pokut nevyvstaly; správní orgán tak neměl povinnost opatřovat další důkazy (pokutové bloky) k prokázání správnosti záznamu bodů.
7. U ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Pokud žalobce žalovanému vytýká „nedostatečné provedení řízení“ vyplývající z toho, že „nepostačuje úřední záznam“, není jeho námitka důvodná. V první řadě je třeba říci, že žalovaný, stejně jako správní orgán prvního stupně, při rozhodování v dané věci nevycházel z „úředních záznamů“; podkladem pro zápis bodů do registru řidiče – žalobce – byly vyjma rozhodnutí Magistrátu Města Ostravy ze dne 22. 1. 2013 a trestního příkazu Okresního soudu v Opavě ze dne 29. 4. 2013 především Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 16. 11. 2015, zaslaném Policií ČR, dopravním inspektorátem Ostrava, pod č. j. KROT-245412/PŘ-2015-070706 a Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 16. 11. 2015, zaslaném Policií ČR, dopravním inspektorátem Ostrava, pod č. j. KROT-245412/PŘ-2015-070706, které jsou zákonným podkladem pro zápis bodů do registru řidiče ve smyslu § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu v rozhodném znění. Uvedená oznámení lze primárně považovat za dostatečný podklad pro zápis bodů; k dokazování průběhu událostí popsaných v takovém oznámení je třeba přistoupit až tehdy, vyskytnou-li se pochybnosti o tom, že řidič konkrétní přestupek spáchal. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 – 74 ke konkretizaci takových pochybností uvedl, že tyto „nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ Jako nedostatečné oznámení zakládající pochybnosti uvedených údajů soudy označily např. takové, které se týkalo přestupku spáchaného jiného dne, než přestupek, který měl být v bodovém systému evidován (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 82), nebo z něhož nelze spolehlivě zjistit, jakého přestupku se měl řidič dopustit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 103).
10. V projednávané věci je však zjevné, že žalobce námitky proti záznamu bodů do registru řidiče nikterak blíže nespecifikoval, neboť pouze uvedl, že „některé skutky, které byly zaznamenány, považuje za rozporné“. Takto vznesené námitky tedy ve světle uvedené judikatury nemohou vést ke zpochybnění údajů uvedených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně tedy nelze ničeho vytknout, pokud při svém rozhodování ve vztahu k zápisu bodů do registru řidiče na základě přestupků, za něž byl žalobce uznán vinným v blokovém řízení, vycházel pouze z příslušných oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
11. Důvodná není ani námitka stran žalobcem tvrzeného pochybení žalovaného spočívající v tom, že žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí nebyla dána možnost se vyjádřit ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 93 správního řádu. Lze totiž zcela přisvědčit žalovanému (včetně odkazu na odbornou literaturu), že odvolací orgán nemá povinnost dát účastníku možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, jestliže v odvolacím řízení, tak jako v projednávané věci, žádné nové podklady neopatřil. V tomto

ohledu si nelze nevšimnout, že žalobce v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně svého práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyužil. Lze shrnout, že argumentace žalobce vznesená v průběhu správního řízení a potažmo také v žalobě je pouze obecného charakteru, bez bližší specifikace ve vztahu ke konkrétním právům, jež měla být postupem správních orgánů porušena.

Závěr a náklady řízení

12. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 7. března 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu